

Liberalizmus - samovražedná ideológia vedúca ľudstvo späť do otroctva

- CZ24 News | 3. března 2022

Po viac ako 200-ročnej skúsenosti s liberalizmom je možné konštatovať, že pri aplikácii tejto sekulárnej ideológie dochádza k zaujímavému javu: reálna (nielen propagandisticky deklarovaná) sloboda a nezávislosť osoby, rodiny či národa sa vytrácajú, namiesto toho, aby sa zväčšovali, ako bolo ohlasovateľmi liberalizmu sľubované. Čím viac sa o slobode hovorí, čím viac je sloboda predmetom písaných dokumentov a administratívnych uznesení, čím viac je verbálne deklarovaná, tým viac sa v súčasnom svete reálne vytráca.

Nemyslíme, samozrejme, „slobodu“ ísť raz za čas k volebnej urne a hodiť do nej papier. Myslíme skutočné slobody, občianske privilégiá voči vládnej moci, štatúty autonómnosti sociálnych buniek, nie tú abstraktnú: vykonštruovanú v mozgoch intelektuálov a osvietencov.

Slobodu neposielať deti povinne do školy či dokonca do škôlky, slobodu neplatiť povinné poistenie, slobodu nemusieť sa pod trestom pripútať v aute, slobodu nazvať muža mužom, aj keď je preoperovaný, slobodu nevypustiť do mesta, obce, štátu nikoho kto nám môže škodiť, slobodu trestať vlastné deti, slobodu nedať sa zaočkovať a pod. To je len zlomok slobôd, ktoré si kresťania v priebehu dvoch tisícročí s pomocou Cirkvi pracne vydobyli a ktoré začínajú miznúť.

Prečo je tomu tak? No, v prvom rade je to stratou kresťanskej viery, samozrejme. Ale problémom zrejme bude aj fakt, že novodobé ideológie sa snažia proti prirodzenosti „rozdeliť“ slobody všetkým rovnomerne. Každopádne to sľubujú. Lenže veci vo svete nie sú rozdelené rovnomerne. Niektorí majú viac, iní menej. Krásy, šikovnosti, múdrosti, peňazí, moci atď.

Reálna sloboda, či slobody, ako konečne všetko prirodzené na tomto svete, sú hierarchické a diferencované. Tomuto faktoru sa nedá vyhnúť a kto sa mu chce vyhnúť, tak ten nakoniec spôsobí katastrofu.

Čo znamená „hierarchická a diferencovaná sloboda“ v hovorovom jazyku? Môže to znamenať len jedno, napokon to, čo vždy: niektorí budú mať slobody viac, iní menej a každý nejakú špecifickú, od inej odlišnú. Podobne ako má každý špecifické povinnosti. Taká je realita tohto sveta, ktorá sa **nedá** oklamať.

V praxi to kedysi vyzeralo tak, že sloboda sedliaka nezúčastňovať sa vojnového konfliktu sa líšila od povinnosti šľachtica zúčastniť sa ho. Za to bol oslobodený od daní. Sloboda obchodníka a remeselníka predávať, bola šľachticom upieraná ako niečo pre vojaka nedôstojného. Obchod zbavoval šľachtického titulu a veľký počet šľachty, sa následkom tejto nemožnosti obchodovať dostal majetkovo hlboko pod meštiansku úroveň.

Predstava, že všetci budú mať rovnakú slobodu, nakoniec ničí i samotnú slobodu ako takú a končí v systéme, v ktorom sú vládcovia i ovládaní rukojemníkmi rovnostárskeho šialenstva. Útechou pre naivných konzumentov ideológií môže byť, že toto šialenstvo nepetrvá dlho. Po ňom sa prihlási o svoje práva realita ľudskej spoločnosti zaťaženej dedičným hriechom – vznikne otrokársky režim.

Tak ako panuje hierarchia majetková, tak ako panuje hierarchia talentov, tak ako panuje hierarchia v kráse, tak ako panuje hierarchia v dobre, tak musí nutne panovať aj v slobode. Inak nebude žiadna sloboda. Nivelizácia majetku neničí len boháčov, ale ničí bohatstvo ako také a nakoniec aj súkromné

vlastníctvo. Nivelizácia talentov neničí len duchovnú aristokraciu, ale duchovnosť ako takú a nakoniec sa zvrhne vo vulgárny materializmus a primitivizmus.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Nivelizácia krásy nezničí len krásnych ľudí či krásne umenie, zničí samotný pojem krásy a zostanú len getá plné zvratkov, ohavná architektúra a hnus. Nivelizácia dobra, neschopnosť rozlišovať dobrá podľa hierarchie, nevedie len k zničeniu moralistov, ale k zničeniu dobra ako takého a končí krutosťou a beštialitou. To isté platí aj o slobode. Tam, kde chcú mať všetci rovnakú slobodu, nakoniec nebude žiadna a spoločnosť sa prepadne do totalitného šialenstva.

Zdroj: wikimedia commons

Vývoj hierarchickej slobody v dejinách

Pomer jedinca k spoločnosti sa vyvíjal od jeho totálnej závislosti voči spoločnosti v praveku a staroveku, k určitej autonómnosti jedinca voči spoločnosti v stredoveku a novoveku. Nie je ťažké zistiť, čo vytvorilo rámec pre uskutočnenie tejto autonómie jedinca. Bolo to kresťanstvo. Táto autonómia však bola a vždy bude limitovaná skutočnosťou stvorenej prirodzenosti a dedičného hriechu. Nech by sa človek aj rozkrájal, ďalej ako k určitej obmedzenej forme nezávislosti na

komunite sa nedostane. Ak to chce nazývať abstraktnou slobodou, tak nech sa páči.

Limit, ktorý sme kresťanstvom prekročili, bol limit dedičného hriechu, nie limit prirodzenosti. Tá nám vládne ďalej. A je hierarchická. A takou aj zostane. Pyramída slobody, nech už je v jej jednotlivých poschodiach taká alebo onaká miera autonómie jedinca, musí zostať pyramídou.

To sú naše limity, ktoré nikdy neprekročíme. Tí hore budú mať vždy viac slobody, ako tí dole. Kto sa s tým nedokáže zmieriť, ten bude ako nočná mora donekonečna narážať do žiarovky, až kým zatrpknutý závišťou nezomrie. Alebo bude v liberálno-demokratickom režime donekonečna otvárať každý deň noviny, aby sa s údivom malého dieťaťa čudoval, že pre „pánov“ platia iné pravidlá ako pre ľud, stále bude očakávať tú „pravú“ demokraciu a ona stále nebude prichádzať a nakoniec príde aj o to málo reálnej autonómie jedinca, ktoré si európska civilizácia dokázala za 2000 rokov kresťanstva vybudovať.

Jednoduché pravdy, známe desiatkam generácií našich predkov pre neho budú každý deň prekvapením. Je to však jeho vina? Určite nie. Stal sa obeťou falošných ideológií, vycucaných z prsta na katedrách osvietených vied.

Falošná idea liberalizmu (a socializmus a komunizmus sú jej deťmi, pretože hlásajú tiež slobodu a oslobodenie človeka, len ich prax je tak očividne kompromitujúca, že sa liberalizmus k nim už nehlási. Boli však časy keď napr. J. S. Mill nebol až taký netýkavý) mala predstavovať akúsi tretiu, abstraktnú a nikdy v praxi nevidenú cestu medzi dvoma reálnymi formami európskej spoločnosti: otrokárskou (pohanskou) a kresťanskou. Tieto dve všetci reálne poznali a zakúsili, tretiu si vysnívali.

Zdroj obrázka: flickr.com

Limity slobody

Všetci, ktorí chceli vidieť, videli a vedeli, že jediná spoločnosť v ľudských dejinách odsudzujúca a reálne potierajúca otrokárstvo, bola spoločnosť kresťanská. Tá však dobre vedela, že je možná len určitá **miera** slobody jednotlivca. Túto mieru kresťanská spoločnosť dokázala posunúť, na rozdiel od pohanskej spoločnosti, v ktorej sa sloboda týkala **len** vládnucich elít, omnoho viac smerom k spodným vrstvám. Táto koncepcia dedičným hriechom limitovaného, ale v rámci možností maximalizovaného šírenia autonómie jednotlivca, fungovala vďaka kresťanstvu a za predpokladu, že nebude ohrozená prirodzená hierarchia.

V závislosti na dedičnom hriechu a na prirodzenej hierarchii spoločnosti bola teda kresťanská spoločnosť koncipovaná prirodzene – hierarchicky, s tou snahou, aby sa každému dostalo maximálnej možnej slobody v rámci hierarchie. Idea slobody v kresťanskej spoločnosti bola **limitovaná**. V čom si boli všetci rovní, to bol práve tento základný limit, nemožnosti absolútnej slobody. Panovníci podliehali dedičnému hriechu rovnako ako posledný sedliak. A vedomie hierarchie a poddanosti siahalo zdola k panovníkom, a ďalej cez svätých, anjelov, archanjelov až k Bohu. Žiaden človek nebol vyňatý z tejto nutnosti, ale každý mal zároveň určitú mieru osobnej slobody, ktorá sa s pribúdajúcimi storočiami kresťanstva zväčšovala.

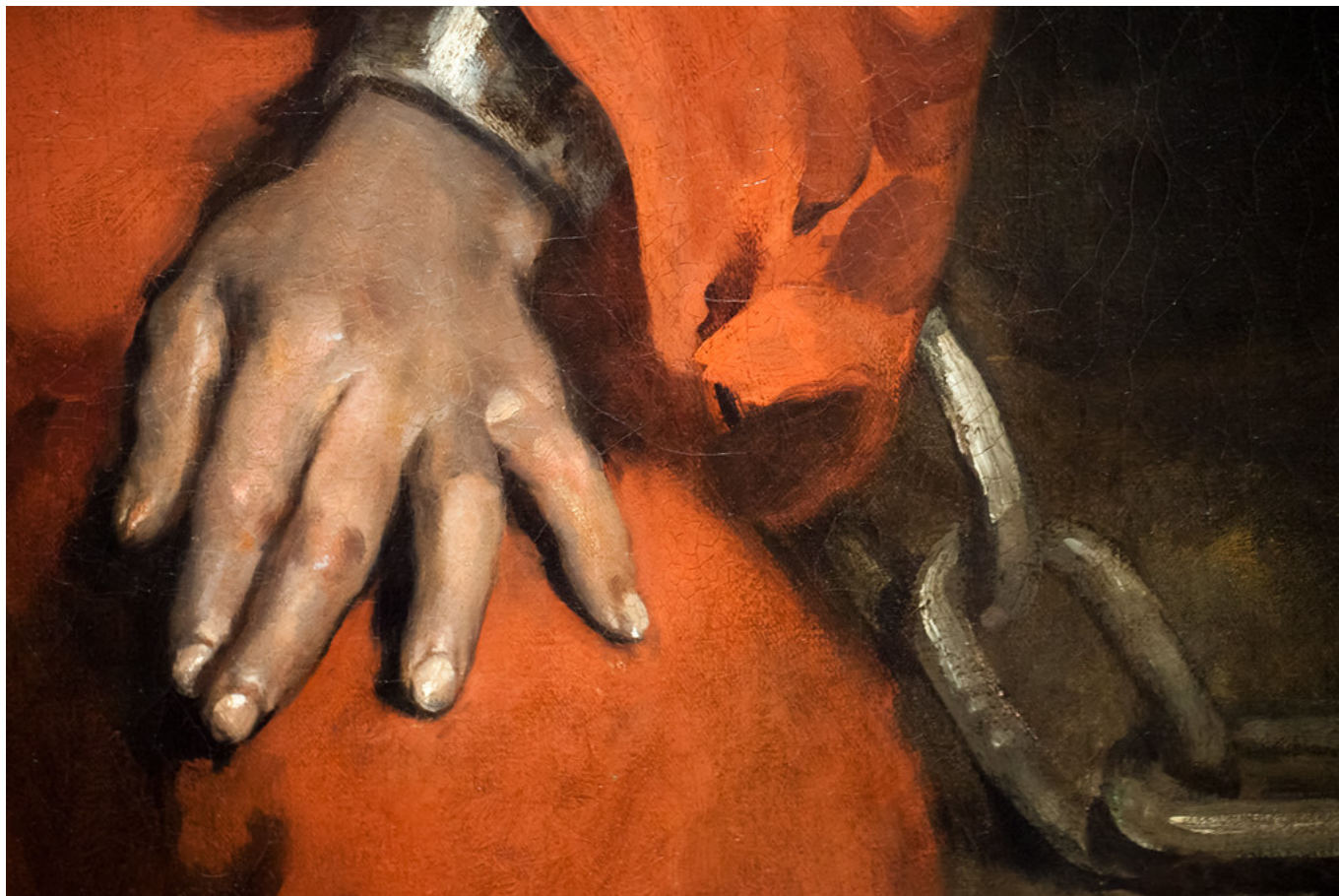
Podotknime, že pri presadzovaní individuálnej autonómie jedinca išlo o **snahu** kresťanstva. Teda určitú dlhodobú tendenciu. Namáhavé presadenie tejto snahy trvalo stáročia, pretože inak to nešlo. Bol to boj nielen so sociálnymi danosťami, ako veria marxisti či pozitivisty, ale bol to boj s pohanským človekom v každom z nás, ktorý sa neskončil, ale naopak, ako vidíme, pokračuje, a to v neprospech kresťanstva.

Po dlhých stáročiach sa nakoniec podarilo kresťanstvu vytvoriť zložitú sieť „privilegií“ rôznych stavov, cechov, korporácií, parlamentov, miest, slobodných obcí a pod., kde reálna sloboda dosiahla maximálnu možnú mieru vzhľadom na zaťaženie človeka dedičným hriechom a limitami prirodzenosti. Že každý sedliak nemal rovnakú mieru slobody a nemal ju takú veľkú ako mešťan alebo šľachtic, to je evidentné, avšak bola to maximálna možná a dosiahnuteľná sloboda za predpokladu, že: má byť trvalá a nie prechodná. Zaiste, dá sa dosiahnuť väčšia „sloboda“ jednotlivca, ako vidíme dnes, ale za cenu zrútenia spoločnosti a za cenu návratu k pohanskému otrokárskemu spoločenstvu, ktoré nám už máva v ústrety. Žiadna tretia cesta medzi otrokárskou spoločnosťou a kresťanskou neexistuje.

Návrat pohanskej otrokárskej spoločnosti

Preto dnes zažívame ten paradox medzi hlásaním všeobecnej rovnej slobody a jej vytrácaním. Nachádzame sa už totiž v obnovenom pohanskom štádiu spoločnosti. Je úplne zbytočné pachtieť sa za slobodou, pokiaľ sme sa vzdali kresťanstva. Tieto dva pojmy spolu súvisia. Kto zničí kresťanstvo, ten nakoniec zničí aj autonómiu jedinca. Bez kresťanstva si môžeme vyberať len medzi rôznymi variantmi otrokárskej pohanskej spoločnosti.

Najjednoduchšie na pochopenie bude, keď povieme, že v blízkej budúcnosti sa rozhodne či budeme občanmi multikultúrneho totalitného pohanského otrokárskeho štátu alebo rasového totalitného otrokárskeho štátu. Z neho nakoniec vyrastú elity, ktoré nebudú pociťovať žiadny kresťanský sentiment voči svojim otrokom. A nemusia to byť ani skorumpovaní ani neslušní ľudia, pokiaľ tým utešíme večných bojovníkov proti korupcii a za slušnosť. Budú to len pohania.

Zdroj: flickr.com

Genéza deštrukcie reálnej slobody

Aká je teda genéza deštrukcie reálnej kresťanskej hierarchickej slobody?

- najprv sa spochybni tmel spoločnosti - kresťanské náboženstvo
- potom sa spochybni prirodzená hierarchia, ktorá drží spoločnosť pohromade
- vyhlási sa príťažlivá idea rovnakej slobody pre všetkých
- nastáva krátke obdobie „slobody“, krátke v porovnaní so svetovými dejinami (väčšina európskych štátov sa liberalizovala až po roku 1918 a aj tých sto rokov, ktoré odvtedy prešli, sa už ozývala budúca pohanská otrokárska doba dostatočne nahlas)
- nasleduje morálna a sociálna anarchia s paralelnými degeneratívnymi javmi
- deštrukcia spoločnosti generuje stále viac a viac problémov nezvládnuteľných v tzv. „slobodnej“ spoločnosti
- nervózne elity prestanú hrať hru na nereálnu slobodu a zavedú hierarchiu, aby zachránili seba a svoju moc
- pre poriadok drasticky obmedzia slobodu jedinca
- hierarchiu musí držať pokope nejaké metafyzické „lepidlo“, (kresťanstvo už nie je prijateľné ani pre elity ani pre ľud, tak jedine pohanstvo; ponuka božstiev, sekulárnych alebo démonických je nepreberná, stačí si len vybrať)

- pohanstvo prinesie otroctvo
- argumenty pohanov pre otroctvo: otroctvo je efektívne, ako vedel už Aristoteles, kresťanská láska k blížnemu je z ekonomického a hospodárskeho hľadiska neefektívna; zdravá ekonomika = zdravý štát (formulka, ktorú počúvame už 200 rokov od rôznych moderných „izmov“)
- zdravý štát = všetkým bude lepšie, aj otrokom
- obnoví sa prirodzená hierarchia, ale bez reálnej kresťanskej slobody pre všetkých
- sloboda bude prirodzene hierarchicky rozdelená, ale len medzi elitou, príznačne už v staroveku nazývanou - slobodnými; tzv. „ľud“, rovnako ako v antike v skutočnosti najnižšie vrstvy slobodných vládcov nad otrokmi, budú v novom poriadku zúžene predstavovať to, čo v kresťanskom štáte predstavoval všetok ľud a toľko slobody aj budú mať; zvyšok ľudí nebude mať žiadnu.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

AUTOR: Branislav Michalka

[ZDROJ](#)